

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. H.**, zast. JUDr. Martinou Janečkovou, advokátkou, se sídlem Brno, Kubičkova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, PSČ: 170 34, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 10. 2004, č. j. 14 Az 141/2004 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem č. j. 14 Az 141/2004 – 23 ze dne 15. 10. 2004 zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2004, č. j. OAM-5485/VL-11-C04-2002, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba žalobce ze dne 9. 2. 2004 není důvodná, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž nesouhlasil s napadeným rozsudkem. Namítal, že důvody pro napadení předmětného rozhodnutí spatřuje ve skutečnostech uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel zpochybnil rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu z důvodu dle § 14 zákona o azylu, neboť není zřejmé, jak žalovaný posuzoval životní situaci žalobce, na základě jakých podkladů a skutečností žalovaný rozhodl. Rozhodnutí žalovaného označil za nezákonné. Stěžovatel namítal, že krajský soud nepřezkoumal správní uvážení žalovaného a existence

podmínek pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu nebyla správně posouzena. Dále uvedl, že se obává o svůj život z důvodu včasného nevrácení dlužné částky věřiteli, a je přesvědčen o tom, že splňuje podmínky pro udělení azylu. Stěžovatel navrhol, aby rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Podáním ze dne 14. 3. 2005 požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 10. 2004, č. j. 14 Az 141/2004 - 23, byl zástupkyni stěžovatele doručen ve čtvrtek dne 17. 2. 2005, což potvrdil zaměstnanec zástupkyně stěžovatele svým podpisem, jak vyplývá z připojené doručky.

Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného rozsudku je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno ve čtvrtek dne 17. 2. 2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v pátek dne 18. 2. 2005 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve čtvrtek dne 3. 3. 2005 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 3. 3. 2005 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla zástupkyní stěžovatele podána Nejvyššímu správnímu soudu osobně až dne 9. 3. 2005, tedy opožděně.

Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že kasační stížnost je opožděná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 10. 2004, č. j. 14 Az 141/2004 - 23, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písmeno b) s. ř. s., neboť byla podána opožděně. Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnými námitkami stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti, ani žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu